

V den posledního soudu
den velkého otrhávání a loupání
se vzdám všeho
(klidně za zvuku trub -
miluju trouby)
Nejdřív odhodím jméno
zaměstnání
bydliště
pak pryč s masem a vnitřnostmi
kosti úhledně složené
(bohužel chybí několik zubů, sorry,
zato by tu byly jedny brýle)
Pak vypustím vzduch z
víry, naděje, lásky
jinými slovy:
ze skepse, smutku, osamělosti.
Nakonec se sežehne paměť
a s ní i má obtížná duše.
A budu zrušen
srovnán se zemí.
Ale kdyby snad přece jenom
náhodou něco zbylo
až bude všecko demontované -
např. prázdné místo -
tak to možná budu já.
Člověk je něco co dříve nebylo
a teď už není.